

Unes veus indispensables

Voldríem referir-nos, des d'aquesta pàgina, a uns quants fets que s'han produït d'una manera més o menys simultània i que, sense estar directament relacionats, poden agrupar-se sota un denominador comú:

De primer, l'abandó per part de TV3 dels criteris centralistes que havien presidit fins ara la seva política informativa i la decisió de crear delegacions territorials, de possibilitar desconnexions i de propiciar la intervenció directa i periòdica dels diferents territoris en programes i espais d'abast general. Segonament, l'inici de la programació fixa per part de Televisió de Girona, TVG, i la seva brusca interrupció a causa d'un expedient obert contra ella, en el marc imprevisible d'il·legalitat tolerada en què es mouen encara, incomprensiblement, les televisions locals. En tercer lloc, els passos fets cap a la consolidació definitiva de les emissores municipals, i, com a contrapartida, les restriccions que conté la projectada legislació reguladora.

Aquests fets, amb les conflictives contradiccions que arrossegueu, posen de manifest la necessitat d'uns mitjans de comunicació directament vinculats al seu entorn més proper i, també, les resistències de tota mena que aquest tipus d'instruments informatius són capaços de suscitar.

En un context de complicació industrial i de sofisticació tècnica creixent, la informació tendeix a concentrar-se progressivament en uns pocs punts cada cop més llunyans, poderosos i inexpugnables. Cada vegada es fa més difícil que l'habitant d'un lloc petit pugui accedir a la propietat i a l'ús dels mitjans informatius, i cada vegada aquests li donen menys opció per saber allò que passa al seu carrer o per dir allò que passa a casa seva. Les notícies que ens arriben són generades cada cop més en els grans nuclis urbans, en els centres polítics i administratius, en els punts de màxima concentració del poder i del diner, fins a fer-nos oblidar que la tan reclamada llibertat d'expressió és —també— la llibertat de disposar dels mitjans de comunicació adequats per conèixer i explicar les coses que més ens interessen, per saber i fer saber les que ens són immediates i afecten més directament la nostra convivència quotidiana.

Per això ens convenen tant les revistes locals, les ràdios municipals, les televisions comarcals, destinades a expressar la vitalitat de cada indret i a estimular la participació responsable dels seus habitants. És bo que els grans mitjans ens acostin els esdeveniments del món, però només els mitjans físicament propers ens serveixen per difondre les nostres pròpies notícies, ens donen temps i espai per comentar-les i construir al seu voltant una autèntica i contrastada opinió pública.

Prensa, ràdio i televisió locals són un fenomen molt típic de Catalunya i encara més de les terres gironines, amb una tradició democràtica que neix en els anys de la resistència o en els primers dies de la transició. La seva missió és doble: si d'una banda ajuden a mantenir viva la identitat de les petites comunitats enfront dels grans nuclis, de l'altra compensen la pressió homologadora i homogeneïtzadora dels mitjans de gran abast. Les seves són unes veus indispensables que no ens podem deixar perdre. Voldríem que no trobessin tants entrebancs en el seu camí i rebessin, en canvi, dels poders públics i de la societat el suport necessari per assegurar la seva pervivència i per potenciar el seu ressò.